

Arbejdsanvisning eller lignende, d. v. s. Foranstaltninger som alene vil give sig Udtryk i Udgifter til Administration.

Man skal derhos pege paa, at der, jfr. foran, nu anvendes ca. 650 000 Kr. aarlig af Fondens Midler til Helbredelsesforanstaltninger, Uddannelse m. v. indenfor Lovens nugældende Rammer, der, som gentagne Gange fremhævet, omfatter Invalidere med Erhvervsevne nedsat til omkring $\frac{1}{3}$ eller derunder. Det nævnte Beløb angaar ialt 2—3000 Foranstaltninger af forskellig Art.

Da man dernæst formentlig bør regne med, at det Antal Tilfælde, i hvilke Foranstaltninger vil blive iværksat efter de nye Regler, d. v. s. for Invalidere med Erhvervsevne over Lovens nuværende Grænse, ikke vil overstige det Antal Tilfælde, i hvilke Foranstaltninger nu træffes, skulde man efter det anførte kunne gaa ud fra, at de nye Udgifter for Fondens Midler ikke vil overstige de nuværende Udgifter til Helbredelsesforanstaltninger m. v. Man maa imidlertid tage i Betragtning, at man i de ny tilkommende Tilfælde forholdsvis langt hyppigere end i de hidtil foreliggende Tilfælde vil kunne opnaa Anbringelse i Uddannelsespladser m. v. uden Udgifter for Forsikringen, idet de ny tilkommende Tilfælde jo angaar forholdsvis mindre invaliderede Personer, og man skulde for saa vidt være berettiget til at anslaa den nye Udgift for Fondens Midler til et væsentlig lavere Beløb end de fornævnte 650 000 Kr. Paa den anden Side maa man dog regne med, at der i de nye Tilfælde forholdsvis hyppigere end i de hidtil foreliggende Tilfælde vil blive Tale om længerevarende Uddannelser, og hertil kommer de nye Udgifter til Starthjælp o. l., som — selv om der kun undtagelsesvis vil blive ydet saadan Hjælp — dog tilsammen vil blive af ikke helt ringe Størrelse, idet man ikke tør regne med mindre Udgifter end et Par Tusind Kroner i Gennemsnit i de enkelte Tilfælde.

Man maa herefter være tilbøjelig til at mene, at de samlede nye Udgifter for Fondens Midler til de af nærværende Udvalg foreslaaede Foranstaltninger ikke paa Forhaand tør anslaaes til at udgøre et meget lavere Beløb end det Beløb, som nu anvendes til Helbredelsesforanstaltninger m. v. Man tør maaske anslaa Udgiften til at blive omkring 500 000 Kr. aarlig.

Med Hensyn endelig til de Beløb, som efter Forslaget skal betales af de forskellige Kommuner, skal man blot pege paa, at disse efter det foran anførte kun kan blive en ringe Brøkdel af det Beløb, som skal betales af Invalideforsikringens Midler.

Et Mindretal (Hedelund) kan ikke deltage i Indstillingen om Tilføjelse af et nyt Stk. efter Stk. 3 i § 45 i Lovforslaget om Folkeforsikring.

Mindretallet er rent principielt imod enhver Udvidelse af den offentlige Administration, hvor denne ikke er absolut paakrævet, og Mindretallet kan ikke erkende, at en saadan Nødvendighed er til Stede i det foreliggende Tilfælde. For det første har Mindretallet den Opfattelse, at de to Interesser — Arbejdsgivernes og Arbejdernes — der ønskes repræsenteret, allerede er repræsenteret i Invalideforsikringsretten, og Invalidernes Interesser har vist sig at blive i alle Maader retfærdigt varetaget af den nuværende Ret, saa der ikke kan siges at være noget sagligt Grundlag for at supplere Retten med en speciel Invaliderepræsentant. Mindretallet tror, at den Erfaring og det Kendskab til Invalidebeskræftigelsessspørgsmaalet, som utvivlsomt er til Stede i Invalidereorganisationerne, i lige saa høj Grad er til Stede i Invalideretten. For det andet forekommer det Mindretallet, at det foreslaaede Supplement er i høj Grad ensidigt, saa hvis der skulde være Tale om en Udvidelse af Rettens Medlemsantal, maatte de Interesser, der da skulde søges repræsenteret, søges